

Zólyom vármegyei eredetű család sarja volt. Apja, Szeleczyk Márton I., I. Lipót császár uralkodása alatt élt. A Thököly-féle mozgalomhoz nem csatlakozott. Thököly egy fél évig Murányban fogva is tartotta, de 1679-ben nagy váltságdíj ellenében sikerült kiszabadulnia. 1687-ben Zólyomi követ volt.

Fia, a képen látható **Szeleczyk Márton II. (1667–1747)** előbb Glockelsbergi Detrik lovas ezredében kapitány, utóbb gróf Nádasdy Ferenc ezredében kapitány majd őrnagy, részt vett Szatmár vára védelmében. Rákóczi fejedelem, 1705-ben a király iránti hűségéért, elfogatta. Hivatali pályáját Heves vármegyében kezdte, ahol 1697–1698-ban a vármegye aljegyzőjeként, majd 1699 és 1700 között annak ügyészeként működött.

1715-ben **Alberti helységét nyerte** adományul. Alberti helysége vett adományának többen ellene mondtak. A szlovákok letelepítésével a korábbi birtokos Váracskey András biztosította a birtokhoz szükséges munkaerőt, de a birtokot megtartani nem tudta. Váracskey

jogát - arra hivatkozva, hogy ő Albertit királyi adományként kapta – Szeleczyk Márton II. megtámadta. Szeleczyk a Nádasdy-huszárok kapitányaként számos ütközetben vett részt a labancok oldalán, így érthető a királyi adomány - amely szerint 1714-ben III. Károly király a teljes alberti pusztát Szeleczyk Mártonnak adományozta. Ennek ellenére, a birtokhoz ragaszkodó Váracskey levélben kérte az albertieket, hogy az ő alattvalójának vallják magukat; ám a falu Szeleczykhoz pártolt, ezért Váracskey 22 katonával 3 napra megszállta a falut, a lakosokkal elismertette jogait, és büntetésül 46 forintot fizettetett velük. A két földesúrnak a falu birtoklásáért folytatott harca 1714-ben ért véget. A királyi adománylevél birtokában Szeleczyk Márton II. megtartotta a falut, Váracskey András pedig 4500 forintért lemondott minden követeléséről, így Alberti végleg Szeleczyk birtokába jutott, aki a Boconádon lévő felvidéki birtokáról 18-20 katolikus magyar családot is Albertibe telepített, így kerül a többségében ágostai hitvallású szlovákok lakta Alberti, a katolikus Szeleczyk család birtokába.

Boconád az 1549 – 52 közötti török pusztítás nyomán néptelenedett el, 1635-ben már újra lakják, de a rácok 1706-ban elpusztítják. 1712-ben újra benépesül. 1715-től két család, a Szeleczyek és az Almásyak tulajdona. Szeleczy II. Mártonnak Albertin és Boconádon kívül Pélyen és Köteleken is nagy jószágai voltak.

Szeleczy II. Márton 1717–1725 között **Pest vármegye első alispánja**, 1722-től **alországbíró** lett. Az 1722–23-as és az 1728–29-es országgyűlésen Pest vármegyét képviselte, egyúttal jelen volt a Királyi Táblán is. Az 1722–23. évi országgyűlés alatt a vallásügyi bizottságban is működött. Az utóbbi országgyűlésen **ítélőmesterként**, 120 ezer forintos adóemelést javasolt. Beválasztották a Lengyelország és Erdély irányában működő **határvizsgáló**

bizottságokba. Szolgálataiért az uralkodó 1727. okt. 22-én feleségével, Sokoray Erzsébettel együtt, **bároi rangra emelte** szeleczyi és boczonádi előnévvel.

Első felesége a fentebb említett **Sokoróy Erzsébet**, a második benedekfalvi Kiszely Judit volt. Sokoróy vagy Sokoray Erzsébet 1665-ben született, és 1734. július 24-én halt meg Pesten. Első férje Daróczy István halála után összeházasodik Szeleczy II. Mártonnal, aki így résztulajdonosává válik bölcskei és madocsai birtokrészeknek. 1741-ben Szeleczy Márton II. – gyermeke nem lévén – javait testvére két fiára, Imrének és Márton Sámuelre hagyta örökül. Szeleczy Imre fia volt az a Szeleczy III. Márton, aki Boconádon 1760-ban kastélyt, 1770-ben templomot, 1775-ben római katolikus templomot építtetett.

1738-ban Szeleczy, mint császári és királyi tanácsos, ítélőtáblabíró elhunyt nejének, Sokoray Erzsébet Magdolnának emlékére 10 000 forinttal gyarapítja az 1669-ben Széchényi György győri püspök által alapított **Magyar Ispitát, Győrben**. Az 1738-as évszám egyedül Erzsébet portréján tűnik fel, és a kísérő szöveg is a kórházi adakozó személyét méltatja. Érdekesség, hogy a Sokoray képen is Szeleczy címer kerül ábrázolásra. A képpár tehát nagy valószínűséggel mint a Győri Szentháromság kózház adományozóiról készült. A portrékra a győri evangélikus templom lelkésze hívta föl a figyelmet. A padlásról előkerült portrékat az ősei után kutató leszármazott az 1960-as években 10 forintért vásárolta meg.

